

HỒI 28

NGÀY HÈ TRONG HOA VIÊN

Nói về Lai Bảo, sau khi từ Đông Kinh về thì vào thưa với Tây Môn Khánh rằng:

- Tới nơi, tôi nhờ Dịch quản gia dẫn vào gặp Thái sư, đưa thư và trình lễ vật. Thái sư nhận lễ vật rồi dặn rằng cứ yên tâm, sẽ viết thư sai người đem cho Tuần án Sơn Đông, xin thả người thương gia buôn muối ở Thương Châu họ Vương ra. Lúc tôi cáo từ ra về thì Dịch quản gia dặn rằng ngày rằm tháng Sáu tới đây là sinh nhật của Thái sư, mời gia gia lên Đông Kinh chơi, Dịch quản gia có chuyện muốn nói.

Tây Môn Khánh mừng lắm, sai Lai Bảo sang ngay báo tin cho Kiều Đại hộ biết. Trong lúc đó Bôn Tứ và Lai Hưng về tới, thấy Tây Môn Khánh đang hỏi chuyện Lai Bảo thì đứng một bên mà chờ. Lai Bảo ra, Tây Môn Khánh quay sang hỏi:

- Các người đã xong việc chưa mà về sớm vậy ?

Bôn Tứ không dám nói. Lai Hưng bước tới gần thưa nhỏ:

- Cha Huệ Liên là Tống Nhân tới chùa ngăn cản việc hỏa táng, lại nói nhiều điều vô lễ, tôi không thể nhắc lại được.

Tây Môn Khánh giận lắm, mắng rằng:

- Lão già khốn kiếp thật, để rồi nó biết tay ta.

Nói xong gọi Kính Tế vào, bảo viết một tấm thiệp sai Lai An đem ngay tới cho Lý Tri huyện. Tri huyện xem thiệp xong, bèn làm ngay một trát đòi, sai lính tới bắt Tống Nhân về phủ, vu là lợi dụng xác con, định làm tiền Tây Môn Khánh, đoạn sai lính đánh hai chục trượng, rồi bắt làm tờ cam kết là không được

tới nhà Tây Môn Khánh gây khó dễ, đồng thời sai lính cùng đi với gia nhân của Tây Môn Khánh tới chùa Địa Tạng, bảo cho hỏa thiêu ngay xác của Huệ Liên. Thương cho Tống Nhân tuổi già sức yếu, bị đánh hai chục trượng thì máu rơi thịt nát mà ngất đi, về tới nhà liền ngã bệnh, rồi uất hận mà chết.

Về phần Tây Môn Khánh, lo xong vụ Huệ Liên thì cho gọi một toán thợ bạc tới nhà, lấy ra ba trăm lạng kim ngân, sai đúc thành bốn hình nhân bằng bạc, mỗi hình nhân cao hơn một thước, lại làm hai cái bình rượu bằng bạc có chữ Thọ bằng vàng. Lại cho kiếm một cặp chậu hoa Ngọc đào, lấy ra năm xấp lụa đại hồng chế tạo tại Hàng Châu và nhiều đồ quý khác, tất cả là để đem lên Đông Kinh làm lễ chúc thọ cho Thái sư. Tây Môn Khánh còn tiếc là không tìm đâu được thứ sa màu hồng và màu huyền. Bình Nhi bảo:

- Tôi còn một ít sa, để tôi về phòng coi lại xem sao.

Tây Môn Khánh theo Bình Nhi về phòng, chọn hai xấp sa màu hồng và hai xấp sa màu huyền, toàn là thứ cực quý, lấy làm hoan hỉ lắm. Mọi việc xong xuôi, Tây Môn Khánh cho đóng thành rương, đợi đến ngày hai mươi tám tháng năm thì giao cho Lai Bảo và Ngô Chủ quản đem lên Đông Kinh chúc thọ Thái sư.

Bước sang tháng sáu thì thời tiết nóng nực vô cùng. Trời không một đám mây, nắng chang chang suốt ngày, mặt trời như muốn thiêu đốt vạn vật. Tây Môn Khánh ít khi ra khỏi nhà, thường nằm nghỉ mát tại hiên Phỉ Thúy trong hoa viên, nhìn đám gia nhân gánh nước tưới hoa cỏ. Tây Môn Khánh thấy trước hiên Phỉ Thúy có một chậu hoa Thụy Hương đang nở đẹp, bèn sai Lai An đem cho mình một bình nước để tự tay tưới chậu hoa đó. Tây Môn Khánh đang cúi húi tưới hoa thì Bình Nhi và Kim Liên ăn mặc hàng lụa mỏng dắt tiên, trang điểm đẹp để dắt tay nhau tươi cười đi tới. Kim Liên cười bảo:

- Chàng ở đây tưới hoa đấy à? Sao không chải đầu, để tóc tai rũ rượi thế kia ?

Tây Môn Khánh buông bình nước xuống đáp:

- Trời nóng quá, xoa tóc ra cho mát một lúc. Nàng bảo nó đem nước rửa mặt cho ta.

Kim Liên quay lại bảo Lai An:

- Người vào trong bảo a hoàn đem nước rửa mặt và gương lược ra đây.

Lai An vâng lời đi ngay. Kim Liên thấy chậu hoa Thụy Hương thì có ý ngắt mấy bông để cài đầu, nhưng Tây Môn Khánh ngăn lại mà bảo:

- Ấy đừng có mó máy vào nó, có muốn thì để ta tặng cho hai nàng, mỗi người một bông.

Nguyên là lúc trước Tây Môn Khánh có ngắt hai bông Thụy Hương, cắm vào một bình nước nhỏ, bây giờ vội quay vào lấy ra đưa cho hai người.

Kim Liên bảo:

- Thật là quý hoa hơn người, ngắt hoa chơi thì được, người ta cài đầu lại cấm.

Đang nói thì thấy Xuân Mai mang gương lược bằng bạc tới, Thu Cúc bưng nước rửa mặt tới. Tây Môn Khánh bảo Xuân Mai:

- Người vào thưa với Tam nương là mời Tam nương đánh vài khúc nguyệt cầm cho ta nghe.

Kim Liên bảo:

- Để tôi vào bảo Tam nương cho, lát nữa tôi cũng hát cho chàng nghe chàng cho tôi thêm một bông Thụy Hương nữa nhé.

Tây Môn Khánh bảo:

- Được rồi, cứ đi đi, lát nữa ta sẽ cho.

Kim Liên bảo:

- Tôi không chịu đâu, chàng đánh lừa tôi thì sao? Cho tôi trước đi rồi tôi vào bảo Tam nương.

Tây Môn Khánh cười:

- Thật con nít quá.

Nói xong tự tay hái cho Kim Liên thêm một bông nữa, Kim Liên cài lên tóc rồi bước ra khỏi hoa viên, Xuân Mai đi theo. Nhưng ra tới cổng vườn, không hiểu nghĩ sao, Kim Liên lại sai Xuân Mai đi, còn mình thì đi vòng về phía sau hiên Phủ Thúy, lắng tai nghe ngóng. Bên trong tiếng cười của hai người khúc khích vang lên, tiếng cười khiến cho Kim Liên đứng

ngoài nghe cũng đoán biết được hai người đang làm gì, bắt giặc dò bưng mặt, xấu hổ ghen tức. Lát sau, Kim Liên nghe Tây Môn Khánh nói:

- Vợ yêu của ta ơi, da nàng trắng thật.

Kim Liên mỉm cười. Lát sau lại nghe Bình Nhi nói:

- Chàng ơi, mấy hôm trước người em không khỏe, cứ thế nào ấy, hôm nay mới thấy đỡ.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Sao vậy?

Bình Nhi khẽ đáp:

- Em đã có mang.

Tây Môn Khánh vui mừng khôn xiết, bảo:

- Vậy tại sao không nói sớm?

Kim Liên đang chú ý nghe thì Ngọc Lâu từ trong ra, tới gần Kim Liên hỏi:

- Làm gì mà đứng ở đây vậy?

Kim Liên giật mình quay lại xua tay, rồi lại tiếp tục nghe, nhưng không thấy gì nữa, bèn cùng Ngọc Lâu vòng ra phía trước mà vào. Tây Môn Khánh thấy hai người thì xốc lại quần áo. Kim Liên hỏi:

- Tôi đi từ nãy đến giờ cũng lâu rồi, sao chàng mãi làm gì mà không rửa mặt chải đầu?

Tây Môn Khánh bảo:

- Ta còn đang chờ a hoàn đem dầu thơm ra rồi mới rửa mặt.

Kim Liên bảo:

- Đúng rồi, chờ dầu thơm rồi hãy rửa mặt, chàng rửa mặt cho kỹ thì có thể trắng được như da người ta đấy.

Tây Môn Khánh không để ý lời Kim Liên, bèn bước ra rửa mặt. Đoạn hỏi Ngọc Lâu:

- Nàng ở trong nhà làm gì vậy? Sao không ra đây cho mát, có đem đàn ra chưa?

Ngọc Lâu đáp:

- Tôi đang giúp Đại nương khâu mấy chuỗi hạt trai, còn đàn thì Xuân Mai nó đem ra bây giờ.

Vừa nói xong thì Xuân Mai đem dần tới. Tây Môn Khánh bảo Xuân Mai dọn rượu ra uống. Ngọc Lâu bảo:

- Bảo Xuân Mai nó mời Đại nương ra đây cho vui.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi, Đại nương ít uống rượu lắm.

Nói xong bảo ba người thiếp ngồi vào bàn. Kim Liên làm như không biết, cứ ngồi ở xa. Ngọc Lâu gọi:

- Ngũ thư thư tới đây ngồi cho vui chứ. Ngồi trên đôn sứ đó vừa lạnh mà lại không êm.

Kim Liên bảo:

- Không sao đâu, tôi có thai đâu mà phải giữ gìn quá như vậy.

Bình Nhi hơi chột dạ nhưng không nói gì. Kim Liên nói vậy, nhưng cũng tới ngồi với mọi người. Xuân Mai đem rượu tới. Mọi người cùng rót uống. Rượu được vài tuần, Tây Môn Khánh bảo Xuân Mai đem dần tới đưa cho Ngọc Lâu, lại sai lấy dần tỳ bà đưa cho Kim Liên rồi bảo:

- Hai nàng vừa đàn vừa hát khúc "Xích Đế đương quyền diệu Thái hư" cho ta nghe đi.

Kim Liên bảo:

- Đâu được, chúng tôi muốn hát bài gì thì hát, chứ có phải con hát đâu mà bắt hát bài này bài nọ được. Vả lại chúng tôi đàn hát mà Lục thư thư ngồi không nhân hạ thế kia hay sao?

Tây Môn Khánh cười:

- Bình Nhi có biết đàn hát gì đâu.

Kim Liên bảo:

- Không biết đàn hát thì ngồi gõ phách làm nhịp không được sao?

Tây Môn Khánh cười:

- Thật cô này lắm chuyện quá.

Nói xong sai Xuân Mai lấy cái phách bằng ngà ra đưa cho Bình Nhi. Ngọc Lâu và Kim Liên vừa đàn vừa hát khúc "Nhận quá xa", a hoàn Tú Xuân đứng bên hầu quạt. Khúc hát dứt, Tây Môn Khánh tự tay rót rượu thưởng cho mỗi người một chung. Kim Liên không uống rượu, chỉ uống nước lạnh và ăn trái cây. Ngọc Lâu thấy vậy hỏi:

- Hôm nay sao Ngũ thư thư chỉ ăn đồ sống lạnh vậy?

Kim Liên cười đáp:

- Trong bụng tôi không có thai có nghén thì sợ gì đồ sống lạnh?

Bình Nhi cúi đầu thẹn thùng, hai má đỏ bừng không nói được gì. Tây Môn Khánh lườm Kim Liên bảo:

- Chỉ được cái mồm ăn nói bậy bạ là không ai bằng.

Kim Liên cười đáp:

- Tôi nói bậy bạ thì kệ tôi, chàng để ý làm gì.

Mọi người vừa uống rượu vừa trò chuyện. lát sau thì mây đen vẫn vũ rồi một trận mưa lớn tưới xuống, cả một khu vườn trở nên xanh tươi mát mẻ. Trận mưa rào mùa hạ qua đi, để lại vòm trời trong xanh. Tiểu Ngọc từ trong chạy ra mời Ngọc Lâu vào. Ngọc Lâu nói:

- Đại nương cho gọi tôi, chắc là xâu mấy chuối hạt trai, để tôi vào kéo Đại nương đợi.

Bình Nhi nói:

- Tôi cũng vào xem thư xâu hạt trai.

Tây Môn Khánh bảo:

- Để lát nữa tôi đưa mọi người vào luôn.

Nói xong, lại bảo Ngọc Lâu đàn lên, mọi người cùng vỗ tay hát khúc "Lương châu tự", hát rằng:

Trời gần chiều

Mưa đổ xuống

Nước hồ xao động nhiều

Lúc mây tan mưa dứt

Nghe thoang thoang mùi hương sen

Mảnh trăng thượng tuần nhô lên

Một vùng phong cảnh thần tiên

Trong phòng khuê

Mỹ nhân lau mặt phấn

Nghe đâu đây tiếng đàn sáo vang lừng

Tưởng như tới vùng băng sơn chưa người

biết đến...

Một con ve trong bóng liễu cất tiếng

Mấy con đom đóm trước sân

Chiều tôi thuyên về

Cảnh hoàng hôn yên tĩnh

Mây lơ lửng, trăng chơi vơi, người chưa ngủ.

Hát xong, mọi người lại hát thêm khúc "Tiết tiết cao". Sau đó Ngọc Lâu đưa cây đàn cho Xuân Mai rồi cùng Bình Nhi vào nhà. Kim Liên gọi:

- Hai người chờ tôi cùng đi với chứ.

Nhưng Tây Môn Khánh đã giữ Kim Liên lại mà bảo:

- Không đi đâu cả, tôi không cho nàng đi đâu.

Kim Liên bảo:

- Hai người kia đi rồi, giữ tôi ở lại đây làm gì?

Tây Môn Khánh bảo:

- Chúng mình ra ngọn giả sơn kia uống vài chén rượu cho vui.

Kim Liên nói:

- Vừa uống xong còn uống gì nữa, ở ngoài này mãi làm gì.

Chàng thử sai Xuân Mai đi lấy rượu xem, tôi chắc là nó không đem rượu ra cho chàng uống nữa đâu.

Tây Môn Khánh cười, bảo Xuân Mai vào lấy rượu. Xuân Mai vâng lời đi ngay. Kim Liên cầm cây đàn nguyệt đánh thử một khúc rồi bảo:

- Tôi cũng mới học được ít câu đàn nguyệt. Tam nương dạy tôi đấy.

Tây Môn Khánh bước tới ôm Kim Liên bảo:

- Ta thích đôi bàn chân của nàng quá.

Kim Liên cười khanh khách kêu lên:

- Đồ quý, làm gì vậy? Có để tôi bỏ cây đàn xuống không, vỡ bây giờ.

Tây Môn Khánh buông tay ra. Kim Liên để cây đàn trên bàn rồi quay lại đùa giỡn với Tây Môn Khánh. Tây Môn Khánh vô cùng vui thích. Đang lúc hai người lơ lả thì Kim Liên hỏi:

- Hồi nãy chàng với Bình Nhi chưa thỏa thích hay sao mà bây giờ còn phải vui với tôi?

Tây Môn Khánh bảo:

- Chỉ ăn nói hồ đồ, hồi nãy ta với Bình Nhi có làm gì đâu.

Kim Liên cười:

- Chàng ơi, tôi là người thế nào chàng chưa biết hay sao mà lại định giấu tôi, các người làm gì tôi biết hết.

Tây Môn Khánh kéo Kim Liên vào lòng bảo:

- Thôi, đừng hỏi vớ vẩn nữa.

Hai người đùa giỡn hồi lâu, Kim Liên bảo:

- Mình ra giàn bồ đào ngồi chơi đi.

Hai người sánh vai bước trên những lối nhỏ trong hoa viên, quanh co một hồi thì tới giàn bồ đào, nơi đây cảnh trí thật đẹp, hoa lá muôn màu, dưới giàn có bốn cái đôn nhỏ. Hai người ngồi xuống, mùi thơm muôn hoa thoang thoảng, gió mát nhẹ thổi, không khí mát mẻ, khung cảnh dịu dàng. Lát sau thì Xuân Mai đem rượu và Thu Cúc đem một mâm hoa quả tới. Kim Liên hỏi:

- Sao biết mà đem tới đây?

Xuân Mai đáp:

- Chúng tôi trở ra thì không thấy gia gia và Ngũ nương đâu, không ngờ lại ở đây.

Nói xong cùng Thu Cúc bày rượu và hoa quả ra. Tây Môn Khánh ép Kim Liên uống thật say. Lát sau Tây Môn Khánh lại muốn uống rượu Ngũ Hương, liền bảo Xuân Mai vào lấy. Kim Liên dặn thêm:

- Người lấy cho ta cái gối ra đây, ta thấy chóng mặt khó chịu, để ta nằm một lát.

Xuân Mai nói:

- Tôi vừa lấy rượu vừa ôm gối thì còn tay nào nữa?

Tây Môn Khánh bảo:

- Người bảo Thu Cúc nó ôm gối, còn người mang rượu ra đây là được rồi.

Xuân Mai ngúng nguẩy mà đi. Mãi sau mới thấy Thu Cúc ôm chiếu và một cặp gối ra cho Kim Liên nằm. Kim Liên dặn:

- Bây giờ người ra coi đóng cổng hoa viên lại rồi ở ngoài đó, chùng nào ta gọi thì mới được vào.

Thu Cúc vâng lời đi ra. Tây Môn Khánh đứng dậy cởi áo ngoài mặc vào một bụi hoa, quay lại thì thấy chiếu trải thẳng băng dưới giàn bồ đào, hai cái gối đặt song song và Kim Liên đang nằm nghỉ, tay cầm quạt phe phẩy đôi bàn chân nhỏ mang cặp hài lụa đại hồng, Tây Môn Khánh nằm xuống ngả nghiêng dựa giốn một hồi rồi cởi đôi hài của Kim Liên ra, đặt chung rượu vào trong, rồi bảo Kim Liên cùng uống. Kim Liên đưa tay đỡ lấy, nhưng vì nằm trên tay cầm không vững, làm rớt cả chiếc hài và chung rượu, rượu đổ ướt hết người, vội ngồi nhồm dậy, định giốn đánh Tây Môn Khánh. Đúng lúc đó thì Xuân Mai đem rượu Ngũ Hương tới, thấy cảnh đó thì đứng sững mà nhìn. Tây Môn Khánh thấy Xuân Mai tới thành linh thì hổ thẹn, nhân Kim Liên định đánh nên bỏ chạy tới bên hòn giả sơn. Kim Liên nhồm dậy đuổi theo, nhưng Xuân Mai ngăn lại mà hỏi:

- Sao xiêm y nương nương ướt hết thế này?

Kim Liên cười chỉ Tây Môn Khánh đứng đằng xa mà đáp:

- Người hỏi chủ người ấy.

Tây Môn Khánh chỉ cười. Kim Liên bảo:

- Không về đây đi, còn đứng đó cười hay sao?

Đoạn quay lại bảo Xuân Mai:

- Người về phòng lấy xiêm khác cho ta thay.

Xuân Mai nói:

- Ở đây có chỗ nào để thay xiêm, chi bằng về phòng thay rồi trở lại đây thì hơn.

Kim Liên bảo:

- Muốn thay thì thay chứ sợ gì. Người cứ vào lấy cho ta đi.

Xuân Mai về phòng lấy xiêm đưa ra thì thấy Kim Liên đang ngồi trên một phiến đá, còn Tây Môn Khánh thì vẫn đứng trên ngọn giả sơn, tay cầm bình rượu, vừa uống vừa cười. Kim Liên vào hiên Phỉ Thúy thay xiêm. Tây Môn Khánh bảo Xuân Mai đem rượu và hoa quả lên ngôi đình Ngọa Vân trên ngọn giả sơn, Xuân Mai không chịu, đáp:

- Việc gì phải lên mãi trên đó, uống rượu với Ngũ nương tại đây là được rồi.

Tây Môn Khánh không nói gì, giả vờ say chạy tới ôm Xuân Mai. Xuân Mai kêu lên:

- Làm gì vậy? Ngũ nương ra kia. Không sợ Ngũ nương đuổi đánh sao?

Tây Môn Khánh bảo:

- Ra thì ra chứ sao. Ngũ nương làm sao đánh được ta.

Xuân Mai hỏi:

- Không sợ bị đánh sao lại phải chạy lên ngọn giả sơn?

Hai người đang giằng co thì Kim Liên từ hiên Phỉ Thúy bước ra, thấy hai người như vậy thì tự nhiên nổi cơn ghen, cúi xuống lượm một hòn đá nhỏ ném Tây Môn Khánh. Viên đá ném không trúng, Tây Môn Khánh nghe tiếng động quay lại thấy Kim Liên thì vội chấp tay vái mà nói:

- Thôi thôi, tha cho tôi, mình vào uống rượu đi.

Không hiểu nghĩ sao, Kim Liên lại mỉm cười bảo:

- Bảo cả Xuân Mai cùng vào uống cho vui.

Tây Môn Khánh cười:

- Cả ba chúng mình cùng uống thì vui quá rồi còn gì.

Kim Liên bước lại gần nói:

- Tôi không uống nữa đâu, uống đến nỗi cả người ướt đẫm những rượu, bây giờ còn uống gì nữa.

Tây Môn Khánh nói đùa:

- Vậy mà tôi thấy người nàng toàn mùi dấm.

Kim Liên dí ngón tay vào trán Tây Môn Khánh mà cười, Xuân Mai thấy hai người quá tự nhiên thì có ý ngưng ngưng, bèn bỏ lên Ngọa Vân đình trên ngọn giả sơn, Tây Môn Khánh gọi cũng không chịu xuống. Tây Môn Khánh bảo:

- Người không xuống thì ta bắt người phải xuống.

Nói xong chạy lên ngọn giả sơn. Xuân Mai chạy ra sau Ngọa Vân đình, núp vào một chỗ cành lá um tùm, nhưng Tây Môn Khánh đã kịp nhìn thấy, chạy tới ôm ngang lưng mà bảo:

- Người còn định chạy tới đâu nữa?

Nói xong dắt Xuân Mai trở xuống giàn bồ đào. Ba người cùng ngồi. Kim Liên bảo:

- Xuân Mai uống tí rượu nhé, cho nó trấn tĩnh tinh thần.

Xuân Mai đáp:

- Trời nóng tôi không uống được rượu đâu, để tôi uống nước lạnh cho khỏe.

Tây Môn Khánh bảo:

- Sao lại uống nước, phải uống rượu chứ.

Kim Liên nói:

- Nó không mang thai mang ghen thì uống nước lạnh ăn quả sống được chứ sao, đâu phải như người khác sợ hại tới cái bào thai.

Tây Môn Khánh lườm Kim Liên:

- Nếu vậy thì ta cũng không cho nàng uống nước lạnh.

Nói xong cầm bình nước lạnh đổ hết ra cỏ. Xuân Mai ngăn lại không kịp. Ba người ngồi trên chiếu rót rượu mà uống. lát sau nữa Kim Liên có vẻ say, thấy người ngây ngất bèn nằm xuống nghỉ. Tây Môn Khánh ép Xuân Mai uống thêm vài chén nữa rồi bảo ngồi quạt cho Kim Liên, còn mình thì tiếp tục uống rượu. Tây Môn Khánh uống tới lúc hai mắt díp lại thì nằm ra mà ngủ. Xuân Mai thấy cả hai người đều say thì cứ ngồi yên mà quạt. lát sau nghe có tiếng người gọi, Xuân Mai chạy ra mở cổng vườn, thì ra Bình Nhi. Tây Môn Khánh đã chộp mắt được một lúc, nghe tiếng gọi thì thức dậy, thấy Kim Liên vẫn ngủ thì bứt một ngọn cỏ ngoáy vào tai. Kim Liên đang ngủ thấy ngứa tai, tưởng là con gì bay vào, đưa tay đuổi rồi lại ngủ tiếp. Tây Môn Khánh cười một mình thú vị, rồi bẻ một cọng khác, cắm vào tai Kim Liên. Kim Liên choàng tỉnh, hoảng hốt móc cọng cỏ vút đi rồi kêu âm lên. Tây Môn Khánh đã kịp chạy, núp vào một bụi cây. Xuân Mai nghe Kim Liên kêu thảng thốt vội chạy lại xem, không thấy Tây Môn Khánh đâu thì biết ngay chính Tây Môn Khánh đã trêu Kim Liên bèn hỏi Kim Liên:

- Chuyện gì vậy?

Kim Liên đáp:

- Đang ngủ không biết có vật gì hay con gì chạy ngay vào tai, ghê quá đi mất.

Xuân Mai bảo:

- Gia gia đùa đấy, nương nương đừng hoảng.

Nói xong đi tìm Tây Môn Khánh dẫn lại. Tây Môn Khánh cười bảo Kim Liên:

- Ai bảo nàng ngủ say như chết vậy? Ta nghĩ rằng chỉ có cọng cỏ đó là gọi nàng dậy được mà thôi.

Kim Liên cười:

- Chỉ được cái tính nghịch là không ai bằng. Làm người ta hết cả hồn. Bây giờ vẫn còn một cọng cỏ lọt trong tai ngứa gần chết mà không lấy ra được đây này.

Tây Môn Khánh bảo:

- Để ta lấy cho nàng khỏi ngứa.

Nói xong tới lấy ngón tay khều ra, nhưng không được. Tây Môn Khánh bảo:

- Có lẽ phải lấy kim trong cây trâm mà khều mới được.

Kim Liên sợ đau, không chịu. Xuân Mai bảo:

- Không sao đâu, phải dùng kim đó mới khều cọng cỏ ra được.

Nói xong đưa cây trâm cho Tây Môn Khánh. Tây Môn Khánh khều được cọng cỏ ra ngay, đưa cho Kim Liên coi. Kim Liên cầm ngay cọng cỏ ném Tây Môn Khánh, nhưng không ngờ trúng mắt. Tây Môn Khánh dụi mắt nổi sùng mắng:

- À, con khốn này cả gan nhỉ.

Kim Liên chỉ muốn đùa, không ngờ Tây Môn Khánh mắng thật, thì tức quá bật khóc. Tây Môn Khánh thấy vậy bèn tươi cười rút khăn lau nước mắt cho Kim Liên, rồi bế xốc vào phòng, bảo Xuân Mai dọn tiệc rượu.

Hai người vui say tới khuya mới đi ngủ... 51